

José María Hernández Garnica: Els qui són de tot arreu

L'Església analitza la santedat de José María Hernández Garnica, un dels tres primers sacerdots de l'Opus Dei i el primer a fer tasca pastoral estable a Catalunya. El procés de canonització d'aquest sacerdot i enginyer, nascut a Madrid l'any 1913, es va obrir el passat mes de març a la capital espanyola, en un acte presidit per Monsenyor César Franco Martínez, bisbe auxiliar de la ciutat, a la Pontificia Basílica de Sant Miquel. Es tracta d'un dels primers fidels de l'Obra (1935). La seva abnegada i extensa tasca sacerdotal té, en els seus inicis i les seves acaballes, una estreta relació amb Barcelona.

Hi ha una manifestació de "cofoisme" que no fa mal a ningú, i és la de considerar lligats a casa nostra figures eminentes o persones entranyables que han nascut en altres llocs però han estat entre nosaltres, encara que no pretenguem fruir-ne en exclusiva. Encara que em ve al cap el cas de Picasso –un malagueny que es formà a Barcelona–, he començat ara pensant –deixeu-m'ho dir així– en un col·lega o un company, bé que jugui a favor seu una diferència de prestigi, i en contra, el fet d'haver nascut abans. Vaig tenir ocasió de tractar-lo a Barcelona en diverses èpoques, i també a fora d'aquí, com va ser a Roma. Fou José María Hernández Garnica. No volem desconèixer que aquest barcelonès per a l'eternitat va néixer a Madrid i dels seus progenitors, el pare, Josep Maria Hernández Delás, era enginyer de camins i havia nascut a València, i la mare, Adela Garnica Echevarría, de cognoms ben coneguts en el món de les finances, havia nascut a Madrid, amb les arrels a la costa cantàbrica.

Jo havia tingut la sensació de no estar-ne lluny, de Josep M. Hernández Garnica, des de força anys abans del temps de tractar-lo assíduament. Vaig tenir coneixement de la seva existència l'any 1944, amb motiu de la seva ordenació sacerdotal. Pel que he pogut experimentar repetidament, ja des de jove, no m'ha mancat la curiositat pròpia del periodista. Resulta que havia vist en una revista de temes religiosos –"Catolicismo"– un article d'un eclesiàstic, el nom del qual sonava molt –Mons.

Ferran Blasi
Periodista lletrat,
doctor en Teologia

Ángel Sagarmínaga—, en què glossava un esdeveniment que s'acabava de produir: l'ordenació com a preveres de tres professionals joves: dos enginyers de camins i un de mines, els quals, a més, eren doctors en lletres o en ciències, perquè eren homes de gran capacitat, a qui convenia el doctorat i en aquella època només es podia obtenir a les facultats clàssiques, i a Madrid, però no a les escoles d'enginyers, malgrat l'altíssima consideració dels títols d'aquestes.

Jo vaig preguntar a algun dels professors del col·legi del claretians, on estudiava el quart curs de batxillerat,

el sentit d'aquella notícia que es relacionava amb l'Opus Dei, al qual pertanyien aquells tres enginyers i en endavant, també, i sobretot, capellans. Si no recordo malament, vaig tenir llavors la primera informació sobre l'esmentada institució; me la va donar el director del col·legi, un gran llatí, el P. Josep Jiménez Delgado, que anys després va ser catedràtic d'universitat. Vaig copsar la seva estima per l'Opus Dei, que havia estat fundat el 1928 pel qui és ara sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, i a ella contribuïa el fet que el P. Jiménez era amic d'infantesa d'un altre home de lletres, natural de Corella, i després catedràtic de filosofia a Sevilla, Jesús Arellano. Estava asabentat de la simpatia que diversos religiosos de la seva congregació tenien envers el fundador de l'Opus Dei, arran de la seva participació, com a especialistes en matèries teològiques, en la formació d'aquells estudiants madurs que van fer uns estudis profunds, dels quals s'examinaren brillantment al seminari de Madrid.

En el seu moment, vaig saber que al Dr. Hernández Garnica li tocava venir regularment a Barcelona. Va dirigir molts recessos i cursos de recés espiritual.

Em vaig recordar per sempre més de la suggerent fotografia de la cerimònia que il·lustrava l'article, on es veien aquells tres homes: Álvaro del Portillo, José M. Hernández Garnica i José Luis Múzquiz, als quals havia conferit el sagrament de l'orde el Dr. Leopoldo Eijo y Garay, patriarca de les Índies Occidentals i bisbe de Madrid.

En el seu moment vaig saber que a un d'aquests sacerdots, el Dr. Hernández Garnica, entre els encàrrecs encaminats a l'a-

tenció sacerdotal dels membres de l'Obra que anaven sorgint aquí i allà i la tasca de fer conèixer el que era aquest camí de santificació en el treball professional i en el compliment dels deures ordinaris del cristià, li tocava venir regularment a Barcelona. He tingut notícia que va dirigir molts recessos i cursos de recés espiritual. Vaig poder comprovar, per ell i alguns dels assistents, que hi havien participat amics i coneguts meus. Un d'aquests fou Jordi Rubió i Lois, i em consta que José María s'havia pogut assabentar de l'exemplaritat del seu pare, Jordi Rubió i Balaguer, dolorosament perjudicat en la postguerra, i que havien sortit en les converses detalls de l'erudició d'altres de la nissaga: dels Rubió i Lluch i els Rubió i Ors. No sé si el Dr. Hernández Garnica li havia explicat quelcom dels avatars de la guerra, que va passar íntegra també a la zona republicana: va estar a la presó, i a punt de ser afusellat, però quan el portaven a Paracuellos, es va sentir cridar el seu nom, i misteriosament va ser alliberat, i el van incorporar al front republicà fins al final de la guerra.

Vull pensar, i encara em torna a sortir el "cofoisme", que la seva identificació amb la gent del nostre país i el seu entrenament pastoral a Barcelona li van ser molt útils per a la feina

El bisbe auxiliar de Madrid, Mons. César Franco, clausurà el 17 de març de 2009, la fase diocesana del procés de canonització del servent de Déu José María Hernández Garnica.

que l'esperava d'impulsar la labor perquè l'Opus Dei arrelés en altres diversos països d'Europa on va residir: França, Suïssa, Holanda, Alemanya, ajudant els primers homes i dones d'aquelles contrades que potser havien conegut l'Obra, fora d'allà, per raó d'estudi o de treball. He sentit a parlar, amb afectuosa reconeixença, una de les germanes Martí i Bas –la Maria Roser, la primera barcelonina que es va integrar entre les dones de l'Opus Dei–, del seu interès per la gent i les coses del nostre país, de la seva tasca formativa, que havia realitzat per aquells anys i en els que seguiren, amb gran sentit pràctic, en escoles que tiraven endavant les dones de l'Obra amb una gran incidència en el món professional.

Tinc la convicció que no és per casualitat, ni decisió graciosa de sant Josepmaria, que quan José María Hernández Garnica ja estava greument malalt, amb la mort pronosticada a curt termini, volgués que des de la Clínica Universitària de Navarra es traslladés a Barcelona, on li havien d'intentar un tractament radiològic innovador. Aquest, tanmateix, no va reeixir a aturar el procés ineluctable de la malaltia, que el portà a la mort a Barcelona el 7 de desembre de 1972. Aquí, en una de les estades històriques de sant Josepmaria a Barcelona, es veieren per última vegada a la terra, amb tota naturalitat, ferma i afecte, sense donar a la trobada un to exprés d'acomiadament.

I lliga bé amb tot això que el seu cos mortal s'hagi quedat en una tomba al cementiri de Montjuïc, i que sempre estigui acompanyat de visites, de pregàries i de flors, i que, des de Barcelona, el seu trànsit i el seu estatge, hagin accentuat una dimensió internacional, combinada amb una nota històrica barcelonina. I també des de Barcelona molts estem segurs de les bondats de Déu amb ell i de la seva correspondència a la gràcia, i veiem amb goig i esperança que s'hagi obert un procés de canonització, a Madrid, per a tota la glòria de Déu. Plau de recordar-ho en l'escaiença del 95è aniversari de la seva naixença, el 17 de novembre del 1913.

Va impulsar la labor perquè l'Opus Dei arrelés en diversos països d'Europa on va residir: França, Suïssa, Holanda, Alemanya, ajudant els primers homes i dones d'aquelles contrades.